

Arrest

nr. 211 903 van 5 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten DESENFANS C. en RECKER A.-C.
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadzjiekse origine te zijn en afkomstig te zijn van het dorp Miana Dey, gelegen in het district Khushi in de provincie Logar. U hangt het soennitische geloof aan.

In het jaar 1390 - 21 maart 2011 tot 20 maart 2012 volgens de Gregoriaanse kalender - beëindigde u met succes uw middelbare studies. Hierna werkte u samen met uw vader op de velden.

Eind hamal 1392 - maart/april 2013 volgens de Gregoriaanse kalender - begon u vier dagen per week les te geven aan agenten van de nationale politie in hun hoofdkwartier in de provinciehoofdstad Pul-e Alam. U leerde hen lezen en schrijven en leerde hen een basiskennis wiskunde aan. Daarnaast gaf u op woensdag en donderdag les aan jongens van uw regio en ook aan meisjes van uw regio die door hun families niet toegelaten werden om naar een reguliere school te gaan.

Uw broer G.(...) M.(...) werkte drie jaar als soldaat bij het Afghan National Army (ANA). Op 5 asad 1394 - 27 juli 2015 volgens de Gregoriaanse kalender - werd hij omwille van zijn activiteiten voor het Afghaanse leger door de taliban ontvoerd en vermoord toen hij zich verplaatste tussen uw dorp en de provinciehoofdstad Pul-e Alam. Voor zijn dood had uw broer nooit problemen met de taliban gekend.

Hierna kwamen de taliban op een nacht naar uw huis, sloegen uw vader en vroegen hem, uw moeder en uw broer waar u was. Ze beschuldigden u ervan een spion voor de overheid te zijn. U was toen niet thuis, maar bij een ziek familielid. De volgende ochtend belde uw vader u op en vertelde u alles. Hij raadde u aan om niet meer naar huis te komen en naar het huis van uw oom langs vaderskant, G.(...) H.(...), in de stad Kabul te gaan. Zo geschiedde.

Twee nachten later kwamen de taliban opnieuw naar uw huis en doorzochten de woning. Omdat ze u niet vonden, namen ze uw vader mee. Wanneer uw oom dit incident vernam, ging hij naar uw woning en verzamelde de dorpsouderen om een oplossing te vinden. Ze zeiden dat ze niets konden doen en raadden uw oom aan om u weg te zenden. Hij bracht uw moeder en uw broer Obaid Rahman naar zijn huis en regelde een smokkelaar voor u.

Anderhalve maand na de dood van uw broer G.(...) M.(...) verliet u Afghanistan en reisde u met een wagen naar Pakistan waar u vervolgens met een door de smokkelaar voor u aangemaakt Pakistaans paspoort het vliegtuig nam naar Dubai. Daar nam u een ander vliegtuig naar een voor u onbekende plaats. Op 30 oktober 2015 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw aankomst in België begonnen de taliban M.(...) Z.(...), de zoon van G.(...) H.(...), telefonisch te bedreigen en wilden ze dat hij uw moeder en broer uit zijn huis zette. Hij dacht dat het een grappenmaker was. M.(...) Z.(...) werd in hut 1394 – februari/maart 2016 volgens de Gregoriaanse kalender – in zijn eigen huis in Kabul vermoord door de taliban. Daarna gaf uw oom G.(...) H.(...) u de schuld van de dood van zijn zoon en pestte hij uw moeder waarna ze samen met uw broer terugkeerde naar Logar. Sindsdien verblijft uw moeder bij uw tante langs vaderskant in het dorp Hesarak, gelegen in het district Pul-e Alam in de provincie Logar. U heeft geen nieuws over uw vader.

U legt volgende documenten neer: een taskara op uw naam, een kopie van een certificaat van het ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 10.01.1394 over uw werk bij de politie, een zelfgeschreven brief, drie kopieën van foto's, drie foto's en een diploma middelbaar onderwijs op uw naam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u vier dagen per week les gaf aan agenten van de nationale politie en twee dagen per week aan jongens en meisjes van uw regio van herkomst. Er dienen immers diverse opmerkingen te worden gemaakt bij de documenten die u voorlegt om die tewerkstelling te staven alsook over de verklaringen die u over uw voorgehouden tewerkstelling hebt aangelegd.

Betreffende uw werk als leerkracht van politieagenten, moet vooreerst worden opgemerkt dat u verklaart hierover een origineel certificaat te hebben neergelegd (CGVS, p. 19). Echter, het certificaat van het ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 10.01.1394 betreft een zwart-witkopie waar de datum en handtekening met zwarte pen op werd toegevoegd (document 2).

Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om uw verklaard werk als leerkracht voor politieagenten aan te tonen.

Tevens is uw verklaring voor het nalaten om uw badge die u nodig had om in het politiehofkwartier binnen te geraken, neer te leggen, niet afdoende. Meer bepaald verklaart u dat deze badge bij een vriend van u is in Pul-e Alam en dat u geen contact meer heeft met die vriend (CGVS, p. 14-15). Echter, u heeft tot op heden nog steeds contact met uw moeder, die zich volgens uw verklaringen actueel eveneens in het district Pul-e Alam zou bevinden (CGVS, p. 12). Bovendien stelt u voor de dood van uw neef contact te hebben gehad met uw oom (CGVS, p. 7 & 12). Aangezien de dood van uw neef niet aannemelijk is (cfr infra), is het ook niet aannemelijk dat u geen contact meer zou hebben met uw oom. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij de nodige inspanningen levert om relevante documenten neer te leggen. Uw verklaring dat u in het centrum slechts zeven euro krijgt waarmee u enkel met uw moeder spreekt of iets noodzakelijks voor uzelf koopt (CGVS, p. 15), kan dit nalaten niet verschonen.

Bovendien moet in verband met deze badge opgemerkt worden dat u alle door u neergelegde documenten al bij zich had wanneer u in België aankwam (CGVS, p. 19). Het is opmerkelijk dat u naast deze documenten de betreffende badge niet zelf heeft meegenomen naar België.

Betreffende de door u neergelegde handgeschreven brief waarin u schrijft over uw job in het politiehofkwartier en uw problemen met de taliban en waarin het dorpshef bevestigt dat u problemen had (document 3), moet worden vastgesteld dat dit niet kan worden beschouwd als een objectief document dat uw verklaard werk als leerkracht voor politieagenten kan aantonen. U heeft dit document immers zelf neergeschreven. De schriftelijke bevestiging van uw voorgehouden problemen door de lokale ouderen heeft een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd enkel neergeschreven ten behoeve van u in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert.

In verband met de drie foto's waarmee u wilt aantonen dat u les gaf bij de politie (document 5), moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien heeft u dezelfde kleren aan op deze drie foto's en staat er op twee van deze foto's eenzelfde politieman.

Betreffende uw verklaard werk als leerkracht van jongens en meisjes in uw regio, moet worden opgemerkt dat de redenen die u opgeeft waarom de vrouwelijke leerlingen naar u kwamen om les te volgen en niet naar de meisjesschool in de buurt gingen, enkele opmerkelijkheden bevatten. Meer bepaald stelt u dat de ouders in uw regio hun dochters niet naar een reguliere meisjesschool willen sturen uit angst dat de taliban hun dochters pijn zouden doen omdat dit als on-islamitisch wordt beschouwd door de taliban (CGVS, p. 16 & 17). Echter, u stelt zelf dat de taliban niemand in uw dorp pijn hebben gedaan en dat ze nooit een meisje dat naar school ging, hebben geslagen (CGVS, p. 16 & 17). Bovendien is het vreemd dat de ouders hun dochters wel toelieten om les te volgen bij u, waar jongens en meisjes in éénzelfde kamer les volgden (CGVS, p. 17). Immers, les volgen in een gemengde klas kunnen de taliban eveneens – en hoogstwaarschijnlijk nog sneller – percipiëren als on-islamitisch. Bovendien ligt het in de conservatieve Afghaanse gemeenschap erg moeilijk dat meisjes – en zeker oudere meisjes – les zouden krijgen van een mannelijke leerkracht (zie administratief dossier). Hierdoor is het opmerkelijk dat de dorpingen zelf aan u vroegen om les te geven aan hun dochters die naar eigen zeggen tussen 8 en 16 jaar oud waren (CGVS, p. 17 & 18).

De vaststelling dat u uw verklaard werk als leerkracht van agenten van de nationale politie en van jongens en meisjes van uw regio niet aannemelijk heeft gemaakt, ondermijnt op ernstige

wijze de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de taliban. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat de taliban u zoeken omwille van uw verklaarde professionele activiteiten (CGVS, p. 23).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw broer G.(...) M.(...) gedurende drie jaar als soldaat bij het Afghan National Army heeft gewerkt en hij omwille van deze professionele activiteiten door de taliban werd ontvoerd en vermoord.

Zo moet worden vastgesteld dat u weinig weet over het werk van uw broer. Meer bepaald kent u niet de naam van de basis waar hij werkte (CGVS, p. 10). U weet enkel dat hij naar Kabul ging en u denkt louter dat zijn basis ergens nabij de Arbi universiteit was (CGVS, p. 10). Ook verklaart u dat uw broer naar andere provincies werd uitgezonden doch u weet niet naar welke provincies (CGVS, p. 10). Bovendien weet u niet in welke bataljon of eenheid uw broer zat (CGVS, p. 10). Ook kunt u niets vertellen over zijn collega's of over zijn baas (CGVS, p. 10). Bovendien weet u niet wat voor training uw broer er heeft gekregen en weet u niet zeker waar die heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 11). Daarenboven blijft u vaag wanneer gevraagd wordt of de dorpingen wisten dat uw broer soldaat was. Wanneer dit de eerste keer wordt gevraagd, stelt u dat ze het misschien wisten (CGVS, p. 11). Gevraagd naar uitleg hieromtrent, antwoordt u vaag door te stellen dat mensen vragen wat iemand doet wanneer de persoon in kwestie voor een tijdje niet aanwezig is in de regio (CGVS, p. 11). Wanneer vervolgens expliciet wordt gevraagd of de dorpingen al dan niet wisten over de job van uw broer, antwoordt u eerst dat ze het kunnen weten, om vervolgens te stellen dat ze het natuurlijk wisten want dat hij bij zijn vrienden zat als hij naar huis kwam (CGVS, p. 11).

Tevens moet worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar bewijs neerlegt van het verklaarde werk van uw broer. U verklaart dat uw broer de dag dat hij door de taliban werd ontvoerd en vermoord, al zijn documenten die zijn werk als soldaat konden aantonen, bij zich had (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom uw broer al die documenten nodig had, antwoordt u dat hij een nieuwe diensttijd in het leger wou doen in een veiliger gebied (CGVS, p. 19). Dit is opmerkelijk. Immers, het betreft dezelfde werkgever waardoor redelijkerwijze kan worden verondersteld dat het Afghaans leger zelf documenten bezit die aantonen dat uw broer reeds voordien voor hen heeft gewerkt. Met deze opmerkelijkheid geconfronteerd, komt u niet verder dan te stellen dat het misschien nodig was (CGVS, p. 19). Wanneer vervolgens gevraagd wordt of u geen foto's heeft die kunnen aantonen dat hij soldaat was, antwoordt u dat er veel foto's in jullie huis waren maar dat de taliban ze hebben verscheurd wanneer ze naar het huis waren gekomen (CGVS, p. 19). Deze verklaring voor het totale gebrek aan documenten over het werk van uw broer wordt niet aanvaard. Immers, aangezien uw broer is overleden, is het onwaarschijnlijk dat uw familie de – weliswaar verscheurde – foto's van hem niet zou hebben bijgehouden als aandenken.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat vermoed wordt dat u eerder dan vermeld uw dorp heeft verlaten.

Meer bepaald verklaart u dat u uw dorp en uw provincie heeft verlaten op 24 of 25 sunbula 1394 (CGVS, p. 6). Dit komt overeen met 15 en 16 september 2015 (zie administratief dossier). U verklaart dat er geen **Daesh**-leden in uw regio aanwezig waren (CGVS, p. 18). Echter, uit de objectief beschikbare informatie blijkt daarentegen dat Daesh-leden al in januari 2015 actief waren in verschillende districten van Logar, waaronder het district Khoshi (zie administratief dossier). Uit diezelfde informatie blijkt ook dat de Daesh-leden voornamelijk lokale bewoners waren (zie administratief dossier). Bovendien vonden er tussen april en juni 2015 in Khoshi verschillende gevallen van sektarisch geweld plaats gepleegd door de mannen van Daesh-leider Emirati tegen de lokale sjiïetische bevolking (zie administratief dossier). Ook blijkt dat in juli 2015 de Daesh-leider Emirati in het district Khoshi leefde (zie administratief dossier). Tevens blijkt uit de objectief beschikbare informatie dat Emirati in het district Khoshi een mobiele basis had (zie administratief dossier). Het is uiterst opmerkelijk dat u, die tot september 2015 in het district Khoshi verklaart te hebben geleefd, helemaal niet op de hoogte bent van de aanwezigheid van Daesh in uw district en hun aanvallen tegen de lokale bevolking. De vaststelling dat u stelt dat Emirati een talibancommandant was (CGVS, p. 18), doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, integendeel. Het is vreemd dat u niet weet dat Emirati de taliban in 2013 had ingeruild voor Daesh (zie administratief dossier).

Omwille van bovenstaande onwetendheden over Daesh wordt vermoed dat u reeds voor 2015 uw regio van herkomst heeft verlaten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan vanaf de zomer van 2015, reeds ernstig ondermijnd.

Bovenstaande vaststelling vindt bovendien bevestiging in verschillende opmerkingen die moeten worden geformuleerd bij uw verklaarde problemen met de taliban.

Vooreerst moet hieromtrent worden gewezen op opeenvolgende inconsistente verklaringen die u heeft afgelegd betreffende de persoon die ziek was en waarbij u verbleef op het moment dat de taliban uw huis doorzochten. Meer bepaald liet u in de vragenlijst van het CGVS die op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd ingevuld, optekenen dat uw vader u opbelde wanneer u op uw werk bij de politie was en u zei dat Q.(...) G.(...), uw tante langs vaderskant, ziek was en u vroeg om haar op te zoeken en haar indien mogelijk te helpen (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tevens liet u op de DVZ optekenen dat u die nacht naar haar huis ging en dat uw eigen huis werd aangevallen door gewapende mannen toen u bij haar was (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Wanneer u op het CGVS de mogelijkheid kreeg om in detail uw problemen te vertellen, verklaarde u daarentegen dat uw vader u opbelde in de vroege ochtend wanneer u in de provinciehoofdstad was, dat hij u zei dat uw broer Ahmad ziek was en hij u zei om met hem naar de dokter te gaan (CGVS, p. 23). Hierna bracht u uw broer naar de dokter in het algemene ziekenhuis van Logar waar jullie tot vier uur overdag bleven en waarna u hem terug naar huis bracht en u diezelfde nacht doorbracht in het huis van uw tante langs vaderskant (CGVS, p. 23). Wanneer later op het CGVS wordt gevraagd met wie u toen naar het ziekenhuis ging, antwoordt u dat u met Q.(...) G.(...), uw tante langs vaderskant naar de dokter ging en dat u in haar huis bleef wanneer u haar terug naar huis had gebracht (CGVS, p. 23). Echter, tijdens uw vrij relaas heeft u op het CGVS duidelijk verklaard dat u met uw broer "Ahmad" naar de dokter ging. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat u enkel uw tante langs vaderskant naar de dokter bracht en niemand anders (CGVS, p. 23). Echter, hiermee is bovenstaande inconsistentie niet verklaard. Bovendien moet worden opgemerkt dat u bij de DVZ helemaal niet vermeld heeft dat u die dag naar een dokter of naar een ziekenhuis bent gegaan.

Bovenstaande inconsistenties raken de kern van uw asielrelaas en ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen op een fundamentele wijze.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw eigen verklaarde problemen met de taliban, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende problemen die uw familie met de taliban zou hebben gekend omwille van u. Hierdoor kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaarde ontvoering van uw vader door de taliban en de moord op uw neef door de taliban.

Een verdere bevestiging van de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent, wordt gevonden in het door u voorgehouden gedrag van de taliban nadat ze uw neef na uw vertrek uit Afghanistan hebben vermoord. Zo verklaart u dat ze uw neef hebben vermoord van zodra hij de deur voor hen had geopend (CGVS, p. 24). Echter, de taliban hebben vervolgens zijn huis niet doorzocht (CGVS, p. 24). Dit is vreemd aangezien u verklaart dat de taliban voordien uw neef vele keren hebben gebeld met de vraag om u, uw moeder en uw broer uit zijn huis te zetten (CGVS, p. 7). Aangezien de taliban u zochten, is dit nalaten vreemd.

Tevens moet worden opgemerkt dat uw verklaring dat uw neef is vermoord door de taliban, een louter blote bewering is. Immers, uw oom heeft niet gezien wie hem heeft doodgeschoten (CGVS, p. 24).

In verband met de drie kopieën van foto's die u neerlegt en waarvan u verklaart dat hierop twee keer uw vermoorde neef en één keer zijn vader te zien is (document 4), moet worden opgemerkt dat deze foto's geenszins kunnen aantonen dat uw neef daadwerkelijk werd vermoord door de taliban, noch dat uw vader door diezelfde organisatie werd ontvoerd.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaarde moord op uw neef (cfr supra), kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw oom geen contact meer met u wil omdat hij u de schuld geeft van de moord op zijn zoon en dat hij uw moeder hierdoor pestte (CGVS, p. 7 & 12).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute van Afghanistan naar België. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde directe vluchtaanleiding. Meer bepaald verklaart u met behulp van een smokkelaar die een Pakistaans paspoort met uw naam op regelde, in Pakistan het vliegtuig nam naar Dubai om vervolgens een ander vliegtuig te nemen naar een voor u onbekende bestemming (CGVS, p. 20). U weet niet of u landde in België dan wel in een ander land (CGVS, p. 22). U heeft – buiten dat u de naam van de smokkelaar niet mocht zeggen en dat u moest zeggen dat u van Islamabad bent - geen

afspraken gemaakt met de smokkelaar over wat u moest zeggen indien er een identiteitscontrole zou zijn (CGVS, p. 21). U weet niet welke geboortedatum en –plaats was vermeld op dit paspoort en u zou louter twee keer een stempel in het paspoort hebben gekregen zonder verdere controle (CGVS, p. 20). Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk. Bij binnenkomst van Europa vinden immers strenge identiteitscontroles plaats waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij u niet op de hoogte heeft gebracht van de geboorteplaats en –datum van uw valse identiteit in het voor u gefabriceerde paspoort en dat hij u eveneens in het ongewisse liet omtrent het land waar het tweede vliegtuig was geland. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u **uw Afghaans paspoort**, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Een verdere bevestiging van het vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt wordt gevonden in uw opeenvolgende verklaringen omtrent uw paspoort. Zo liet u op de DVZ optekenen dat u uw paspoort had verloren wanneer u nog in Afghanistan was (verklaring DVZ, punt 24). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat de taliban uw paspoort hebben meegenomen wanneer ze uw huis doorzochten (CGVS, p. 19). Deze inconsistentie is opmerkelijk aangezien u bij de DVZ ook de mogelijkheid werd gegeven om aan te duiden of uw paspoort ontvreemd of in beslag was genomen, evenals om meer uitleg te geven over de omstandigheden waarin dit gebeurde (verklaring DVZ, punt 24). Bovendien verklaart u op het CGVS dat u naar uw advocaat bent gegaan en dat ze u uw eerste interview heeft voorgelezen (CGVS, p. 2). U stelt dat toen bleek dat er niet was genoteerd dat u in Dubai een transit had gehad terwijl u het er in realiteit wel had verteld (CGVS, p. 2). Wanneer hierna wordt gevraagd of er nog iets anders verkeerd was genoteerd tijdens het eerste interview, stelt u dat u geen andere fout kon vinden en dat hetgeen uw advocaat u heeft verteld, correct was (CGVS, p. 2). Ook wanneer later wordt gevraagd of, buiten de reeds vermelde fouten op de DVZ, het gehoor goed was verlopen, antwoordt u dat het heel goed was verlopen (CGVS, p. 3). Bijgevolg is het opmerkelijk dat u de inconsistente verklaring op de DVZ betreffende het lot van uw paspoort niet heeft opgemerkt wanneer uw advocaat u uw eerste interview voorlas.

Zelfs indien uw voorgehouden tewerkstelling als leerkracht die agenten van de nationale politie leerde lezen en schrijven en hen een basiskennis wiskunde aanleerde (CGVS, p. 13) - geloofwaardig zou worden geacht, quod non, dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling als leerkracht voor politieagenten in het provinciale hoofdkwartier in Logar (zie supra). Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of autoriteiten samenwerken, (nog langer) geïsoleerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Ook uit recente informatie in dit verband kan worden afgeleid dat hoewel de taliban over informanten beschikt in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat betreft lagere profielen zoals u – u werkte van maart/april 2013 tot september 2015 als leerkracht van politieagenten en leerde hen lezen en schrijven en wiskunde - blijft het risico eerder laag dat zij en/of hun familieleden door de taliban zou worden geïsoleerd (EASO, COI report, Afghanistan, Individuals targeted by armed actors in the conflict, december 2017, p. 61-64). Het risico om in de Afghaanse hoofdstad Kabul, waar u over een intern vluchtalternatief beschikt (cfr infra), door uw belagers te worden geïsoleerd kan volgens informatie wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Uit uw verklaringen kan echter geen enkele aanwijzing hiervoor worden afgeleid.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de

veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw verklaringen dat de taliban reeds uw neef in Kabul en uw broer hebben vermoord en uw vader meenamen en dat de taliban u overal in Afghanistan kunnen vinden (CGVS, p. 25), dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u problemen kreeg met de taliban omdat u les gaf aan politieagenten en aan jongens en meisjes in het dorp maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw gepensioneerde oom langs vaderskant sedert vier à vijf jaar in de hoofdstad Kabul woont (CGVS, p. 11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u een aantal keer in Kabul bent geweest (CGVS, p. 11) waardoor het voor u een niet totaal onbekende stad is. Ook dient te worden opgemerkt dat deze oom 15.000 dollar heeft betaald voor uw reis naar België (CGVS, p. 22), hetgeen veel geld is. Aan uw verklaring dat deze oom geen contact meer met u wil omdat hij u de schuld geeft van de moord op zijn zoon en uw moeder hierdoor pestte (CGVS, p. 7 & 12), kan geen geloof worden gehecht (zie supra), waardoor wordt verondersteld dat u nog steeds contact heeft met uw oom. Tevens moet opnieuw worden opgemerkt dat er ernstige aanwijzingen zijn die erop wijzen dat u reeds eerder Logar heeft verlaten (cfr supra) en stelt u dat u voor uw vertrek uit Afghanistan bij deze oom heeft verbleven (CGVS, p. 23). Bijgevolg wordt er vermoed dat u langer bij uw oom in Kabul verbleven heeft. Bovendien blijkt dat u naast uw moedertaal Dari, zich ook kunt behelpen in het Pashtou, de andere landstaal van Afghanistan (CGVS, p. 12 ; zie administratief dossier). Daarenboven

bent u naar Afghaanse normen hooggeschoold. U bezit namelijk een diploma middelbaar onderwijs (CGVS, p. 12 ; document 6). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u het CGVS geen zicht biedt over uw werkelijke professionele activiteiten aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent (zie supra). Tevens biedt u het CGVS geen zicht over de whereabouts van uw vader en uw broer aangezien u hun respectievelijke ontvoering en dood niet aannemelijk heeft kunnen maken (zie supra).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. De taskara op uw naam en het diploma middelbaar onderwijs op uw naam bevatten namelijk louter identiteitsgegevens van u die niet meteen ter discussie staan.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van:

“artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”).”

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van: “artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”).”

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanpak. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“(…)Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u vier dagen per week les gaf aan agenten van de nationale politie en twee dagen per week aan jongens en meisjes van uw regio van herkomst. Er dienen immers diverse opmerkingen te worden gemaakt bij de documenten die u voorlegt om die tewerkstelling te staven alsook over de verklaringen die u over uw voorgehouden tewerkstelling hebt aangelegd.

Betreffende uw werk als leerkracht van politieagenten, moet vooreerst worden opgemerkt dat u verklaart hierover een origineel certificaat te hebben neergelegd (CGVS, p. 19). Echter, het certificaat van het ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 10.01.1394 betreft een zwart-witkopie waar de datum en handtekening met zwarte pen op werd toegevoegd (document 2).

Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om uw verklaard werk als leerkracht voor politieagenten aan te tonen.

Tevens is uw verklaring voor het nalaten om uw badge die u nodig had om in het politiehofkwartier binnen te geraken, neer te leggen, niet afdoende. Meer bepaald verklaart u dat deze badge bij een vriend van u is in Pul-e Alam en dat u geen contact meer heeft met die vriend (CGVS, p. 14-15). Echter, u heeft tot op heden nog steeds contact met uw moeder, die zich volgens uw verklaringen actueel eveneens in het district Pul-e Alam zou bevinden (CGVS, p. 12). Bovendien stelt u voor de dood van uw neef contact te hebben gehad met uw oom (CGVS, p. 7 & 12). Aangezien de dood van uw neef niet aannemelijk is (cfr infra), is het ook niet aannemelijk dat u geen contact meer zou hebben met uw oom. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij de nodige inspanningen levert om relevante documenten neer te leggen. Uw verklaring dat u in het centrum slechts zeven euro krijgt waarmee u enkel met uw moeder spreekt of iets noodzakelijks voor uzelf koopt (CGVS, p. 15), kan dit nalaten niet verschonen.

Bovendien moet in verband met deze badge opgemerkt worden dat u alle door u neergelegde documenten al bij zich had wanneer u in België aankwam (CGVS, p. 19). Het is opmerkelijk dat u naast deze documenten de betreffende badge niet zelf heeft meegenomen naar België.

Betreffende de door u neergelegde handgeschreven brief waarin u schrijft over uw job in het politiehofkwartier en uw problemen met de taliban en waarin het dorpshef bevestigt dat u problemen had (document 3), moet worden vastgesteld dat dit niet kan worden beschouwd als een objectief document dat uw verklaard werk als leerkracht voor politieagenten kan aantonen. U heeft dit document immers zelf neergeschreven. De schriftelijke bevestiging van uw voorgehouden problemen door de lokale ouderen heeft een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd enkel neergeschreven ten behoeve van u in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert.

In verband met de drie foto's waarmee u wilt aantonen dat u les gaf bij de politie (document 5), moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien heeft u dezelfde kleren aan op deze drie foto's en staat er op twee van deze foto's eenzelfde politieman.

Betreffende uw verklaard werk als leerkracht van jongens en meisjes in uw regio, moet worden opgemerkt dat de redenen die u opgeeft waarom de vrouwelijke leerlingen naar u kwamen om les te volgen en niet naar de meisjesschool in de buurt gingen, enkele opmerkelijkheden bevatten. Meer bepaald stelt u dat de ouders in uw regio hun dochters niet naar een reguliere meisjesschool willen sturen uit angst dat de taliban hun dochters pijn zouden doen omdat dit als on-islamitisch wordt beschouwd door de taliban (CGVS, p. 16 & 17). Echter, u stelt zelf dat de taliban niemand in uw dorp pijn hebben gedaan en dat ze nooit een meisje dat naar school ging, hebben geslagen (CGVS, p. 16 & 17). Bovendien is het vreemd dat de ouders hun dochters wel toelieten om les te volgen bij u, waar jongens en meisjes in éénzelfde kamer les volgden (CGVS, p. 17). Immers, les volgen in een gemengde klas kunnen de taliban eveneens – en hoogstwaarschijnlijk nog sneller – percipiëren als on-islamitisch. Bovendien ligt het in de conservatieve Afghaanse gemeenschap erg moeilijk dat meisjes – en zeker oudere meisjes – les zouden krijgen van een mannelijke leerkracht (zie administratief dossier). Hierdoor is het opmerkelijk dat de dorpingen zelf aan u vroegen om les te geven aan hun dochters die naar eigen zeggen tussen 8 en 16 jaar oud waren (CGVS, p. 17 & 18).

De vaststelling dat u uw verklaard werk als leerkracht van agenten van de nationale politie en van jongens en meisjes van uw regio niet aannemelijk heeft gemaakt, ondermijnt op ernstige

wijze de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de taliban. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat de taliban u zoeken omwille van uw verklaarde professionele activiteiten (CGVS, p. 23).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw broer G.(...) M.(...) gedurende drie jaar als soldaat bij het Afghan National Army heeft gewerkt en hij omwille van deze professionele activiteiten door de taliban werd ontvoerd en vermoord.

Zo moet worden vastgesteld dat u weinig weet over het werk van uw broer. Meer bepaald kent u niet de naam van de basis waar hij werkte (CGVS, p. 10). U weet enkel dat hij naar Kabul ging en u denkt louter dat zijn basis ergens nabij de Arbi universiteit was (CGVS, p. 10). Ook verklaart u dat uw broer naar andere provincies werd uitgezonden doch u weet niet naar welke provincies (CGVS, p. 10). Bovendien weet u niet in welke bataljon of eenheid uw broer zat (CGVS, p. 10). Ook kunt u niets vertellen over zijn collega's of over zijn baas (CGVS, p. 10). Bovendien weet u niet wat voor training uw broer er heeft gekregen en weet u niet zeker waar die heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 11). Daarenboven blijft u vaag wanneer gevraagd wordt of de dorpingen wisten dat uw broer soldaat was. Wanneer dit de eerste keer wordt gevraagd, stelt u dat ze het misschien wisten (CGVS, p. 11). Gevraagd naar uitleg hieromtrent, antwoordt u vaag door te stellen dat mensen vragen wat iemand doet wanneer de persoon in kwestie voor een tijdje niet aanwezig is in de regio (CGVS, p. 11). Wanneer vervolgens expliciet wordt gevraagd of de dorpingen al dan niet wisten over de job van uw broer, antwoordt u eerst dat ze het kunnen weten, om vervolgens te stellen dat ze het natuurlijk wisten want dat hij bij zijn vrienden zat als hij naar huis kwam (CGVS, p. 11).

Tevens moet worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar bewijs neerlegt van het verklaarde werk van uw broer. U verklaart dat uw broer de dag dat hij door de taliban werd ontvoerd en vermoord, al zijn documenten die zijn werk als soldaat konden aantonen, bij zich had (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom uw broer al die documenten nodig had, antwoordt u dat hij een nieuwe diensttijd in het leger wou doen in een veiliger gebied (CGVS, p. 19). Dit is opmerkelijk. Immers, het betreft dezelfde werkgever waardoor redelijkerwijze kan worden verondersteld dat het Afgaans leger zelf documenten bezit die aantonen dat uw broer reeds voordien voor hen heeft gewerkt. Met deze opmerkelijkheid geconfronteerd, komt u niet verder dan te stellen dat het misschien nodig was (CGVS, p. 19). Wanneer vervolgens gevraagd wordt of u geen foto's heeft die kunnen aantonen dat hij soldaat was, antwoordt u dat er veel foto's in jullie huis waren maar dat de taliban ze hebben verscheurd wanneer ze naar het huis waren gekomen (CGVS, p. 19). Deze verklaring voor het totale gebrek aan documenten over het werk van uw broer wordt niet aanvaard. Immers, aangezien uw broer is overleden, is het onwaarschijnlijk dat uw familie de – weliswaar verscheurde – foto's van hem niet zou hebben bijgehouden als aandenken.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat vermoed wordt dat u eerder dan vermeld uw dorp heeft verlaten.

Meer bepaald verklaart u dat u uw dorp en uw provincie heeft verlaten op 24 of 25 sunbula 1394 (CGVS, p. 6). Dit komt overeen met 15 en 16 september 2015 (zie administratief dossier). U verklaart dat er geen **Daesh**-leden in uw regio aanwezig waren (CGVS, p. 18). Echter, uit de objectief beschikbare informatie blijkt daarentegen dat Daesh-leden al in januari 2015 actief waren in verschillende districten van Logar, waaronder het district Khoshi (zie administratief dossier). Uit diezelfde informatie blijkt ook dat de Daesh-leden voornamelijk lokale bewoners waren (zie administratief dossier). Bovendien vonden er tussen april en juni 2015 in Khoshi verschillende gevallen van sektarisch geweld plaats gepleegd door de mannen van Daesh-leider Emirati tegen de lokale sjiitische bevolking (zie administratief dossier). Ook blijkt dat in juli 2015 de Daesh-leider Emirati in het district Khoshi leefde (zie administratief dossier). Tevens blijkt uit de objectief beschikbare informatie dat Emirati in het district Khoshi een mobiele basis had (zie administratief dossier). Het is uiterst opmerkelijk dat u, die tot september 2015 in het district Khoshi verklaart te hebben geleefd, helemaal niet op de hoogte bent van de aanwezigheid van Daesh in uw district en hun aanvallen tegen de lokale bevolking. De vaststelling dat u stelt dat Emirati een talibancommandant was (CGVS, p. 18), doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, integendeel. Het is vreemd dat u niet weet dat Emirati de taliban in 2013 had ingeruild voor Daesh (zie administratief dossier).

Omwille van bovenstaande onwetendheden over Daesh wordt vermoed dat u reeds voor 2015 uw regio van herkomst heeft verlaten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan vanaf de zomer van 2015, reeds ernstig ondermijnd.

Bovenstaande vaststelling vindt bovendien bevestiging in verschillende opmerkingen die moeten worden geformuleerd bij uw verklaarde problemen met de taliban.

Vooreerst moet hieromtrent worden gewezen op opeenvolgende inconsistente verklaringen die u heeft afgelegd betreffende de persoon die ziek was en waarbij u verbleef op het moment dat de taliban uw huis doorzochten. Meer bepaald liet u in de vragenlijst van het CGVS die op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd ingevuld, optekenen dat uw vader u opbelde wanneer u op uw werk bij de politie was en u zei dat Q.(...) G.(...), uw tante langs vaderskant, ziek was en u vroeg om haar op te zoeken en haar indien mogelijk te helpen (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tevens liet u op de DVZ optekenen dat u die nacht naar haar huis ging en dat uw eigen huis werd aangevallen door gewapende mannen toen u bij haar was (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Wanneer u op het CGVS de mogelijkheid kreeg om in detail uw problemen te vertellen, verklaarde u daarentegen dat uw vader u opbelde in de vroege ochtend wanneer u in de provinciehoofdstad was, dat hij u zei dat uw broer Ahmad ziek was en hij u zei om met hem naar de dokter te gaan (CGVS, p. 23). Hierna bracht u uw broer naar de dokter in het algemene ziekenhuis van Logar waar jullie tot vier uur overdag bleven en waarna u hem terug naar huis bracht en u diezelfde nacht doorbracht in het huis van uw tante langs vaderskant (CGVS, p. 23). Wanneer later op het CGVS wordt gevraagd met wie u toen naar het ziekenhuis ging, antwoordt u dat u met Q.(...) G.(...), uw tante langs vaderskant naar de dokter ging en dat u in haar huis bleef wanneer u haar terug naar huis had gebracht (CGVS, p. 23). Echter, tijdens uw vrij relaas heeft u op het CGVS duidelijk verklaard dat u met uw broer "Ahmad" naar de dokter ging. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat u enkel uw tante langs vaderskant naar de dokter bracht en niemand anders (CGVS, p. 23). Echter, hiermee is bovenstaande inconsistentie niet verklaard. Bovendien moet worden opgemerkt dat u bij de DVZ helemaal niet vermeld heeft dat u die dag naar een dokter of naar een ziekenhuis bent gegaan.

Bovenstaande inconsistenties raken de kern van uw asielrelaas en ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen op een fundamentele wijze.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw eigen verklaarde problemen met de taliban, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende problemen die uw familie met de taliban zou hebben gekend omwille van u. Hierdoor kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaarde ontvoering van uw vader door de taliban en de moord op uw neef door de taliban.

Een verdere bevestiging van de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent, wordt gevonden in het door u voorgehouden gedrag van de taliban nadat ze uw neef na uw vertrek uit Afghanistan hebben vermoord. Zo verklaart u dat ze uw neef hebben vermoord van zodra hij de deur voor hen had geopend (CGVS, p. 24). Echter, de taliban hebben vervolgens zijn huis niet doorzocht (CGVS, p. 24). Dit is vreemd aangezien u verklaart dat de taliban voordien uw neef vele keren hebben gebeld met de vraag om u, uw moeder en uw broer uit zijn huis te zetten (CGVS, p. 7). Aangezien de taliban u zochten, is dit nalaten vreemd.

Tevens moet worden opgemerkt dat uw verklaring dat uw neef is vermoord door de taliban, een louter blote bewering is. Immers, uw oom heeft niet gezien wie hem heeft doodgeschoten (CGVS, p. 24).

In verband met de drie kopieën van foto's die u neerlegt en waarvan u verklaart dat hierop twee keer uw vermoorde neef en één keer zijn vader te zien is (document 4), moet worden opgemerkt dat deze foto's geenszins kunnen aantonen dat uw neef daadwerkelijk werd vermoord door de taliban, noch dat uw vader door diezelfde organisatie werd ontvoerd.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaarde moord op uw neef (cfr supra), kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw oom geen contact meer met u wil omdat hij u de schuld geeft van de moord op zijn zoon en dat hij uw moeder hierdoor pestte (CGVS, p. 7 & 12).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute van Afghanistan naar België. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde directe vluchtaanleiding. Meer bepaald verklaart u met behulp van een smokkelaar die een Pakistaans paspoort met uw naam op regelde, in Pakistan het vliegtuig nam naar Dubai om vervolgens een ander vliegtuig te nemen naar een voor u onbekende bestemming (CGVS, p. 20). U weet niet of u landde in België dan wel in een ander land (CGVS, p. 22). U heeft – buiten dat u de naam van de smokkelaar niet mocht zeggen en dat u moest zeggen dat u van Islamabad bent - geen

afspraken gemaakt met de smokkelaar over wat u moest zeggen indien er een identiteitscontrole zou zijn (CGVS, p. 21). U weet niet welke geboortedatum en –plaats was vermeld op dit paspoort en u zou louter twee keer een stempel in het paspoort hebben gekregen zonder verdere controle (CGVS, p. 20). Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk. Bij binnenkomst van Europa vinden immers strenge identiteitscontroles plaats waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij u niet op de hoogte heeft gebracht van de geboorteplaats en –datum van uw valse identiteit in het voor u gefabriceerde paspoort en dat hij u eveneens in het ongewisse liet omtrent het land waar het tweede vliegtuig was geland. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u **uw Afghaans paspoort**, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Een verdere bevestiging van het vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt wordt gevonden in uw opeenvolgende verklaringen omtrent uw paspoort. Zo liet u op de DVZ optekenen dat u uw paspoort had verloren wanneer u nog in Afghanistan was (verklaring DVZ, punt 24). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat de taliban uw paspoort hebben meegenomen wanneer ze uw huis doorzochten (CGVS, p. 19). Deze inconsistentie is opmerkelijk aangezien u bij de DVZ ook de mogelijkheid werd gegeven om aan te duiden of uw paspoort ontvreemd of in beslag was genomen, evenals om meer uitleg te geven over de omstandigheden waarin dit gebeurde (verklaring DVZ, punt 24). Bovendien verklaart u op het CGVS dat u naar uw advocaat bent gegaan en dat ze u uw eerste interview heeft voorgelezen (CGVS, p. 2). U stelt dat toen bleek dat er niet was genoteerd dat u in Dubai een transit had gehad terwijl u het er in realiteit wel had verteld (CGVS, p. 2). Wanneer hierna wordt gevraagd of er nog iets anders verkeerd was genoteerd tijdens het eerste interview, stelt u dat u geen andere fout kon vinden en dat hetgeen uw advocaat u heeft verteld, correct was (CGVS, p. 2). Ook wanneer later wordt gevraagd of, buiten de reeds vermelde fouten op de DVZ, het gehoor goed was verlopen, antwoordt u dat het heel goed was verlopen (CGVS, p. 3). Bijgevolg is het opmerkelijk dat u de inconsistente verklaring op de DVZ betreffende het lot van uw paspoort niet heeft opgemerkt wanneer uw advocaat u uw eerste interview voorlas.

Zelfs indien uw voorgehouden tewerkstelling als leerkracht die agenten van de nationale politie leerde lezen en schrijven en hen een basiskennis wiskunde aanleerde (CGVS, p. 13) - geloofwaardig zou worden geacht, quod non, dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling als leerkracht voor politieagenten in het provinciale hoofdkwartier in Logar (zie supra). Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of autoriteiten samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Ook uit recente informatie in dit verband kan worden afgeleid dat hoewel de taliban over informanten beschikt in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat betreft lagere profielen zoals u – u werkte van maart/april 2013 tot september 2015 als leerkracht van politieagenten en leerde hen lezen en schrijven en wiskunde - blijft het risico eerder laag dat zij en/of hun familieleden door de taliban zou worden gevisieerd (EASO, COI report, Afghanistan, Individuals targeted by armed actors in the conflict, december 2017, p. 61-64). Het risico om in de Afghaanse hoofdstad Kabul, waar u over een intern vluchtalternatief beschikt (cfr infra), door uw belagers te worden gevisieerd kan volgens informatie wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Uit uw verklaringen kan echter geen enkele aanwijzing hiervoor worden afgeleid.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend(...) De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. De taskara op

uw naam en het diploma middelbaar onderwijs op uw naam bevatten namelijk louter identiteitsgegevens van u die niet meteen ter discussie staan.(...)”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Wat betreft de vaststellingen met betrekking tot zijn werk als leerkracht van politieagenten, stelt de Raad vast dat verzoeker slechts zijn verklaringen herhaalt waar hij stelt dat hij zijn badge bij een vriend achterliet, hetgeen de gedane vaststellingen niet kan verklaren of weerleggen. De stelling dat dit omwille van veiligheidsredenen was, wordt niet nader toegelicht noch geconcretiseerd. Ook waar verzoeker wijst op de door hem gegeven details over het politiehoofdkwartier, over de veiligheidscheck en over de precieze locatie en meent dat alleen iemand wie regelmatig naar het hoofdkwartier is gegaan deze details kan kennen en de verwerende partij hier geen rekening mee hield, kan hij niet overtuigen. De informatie die verzoeker aanbrengt doet immers geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

Ook brengt verzoeker geen informatie bij waaruit blijkt dat dergelijke kennis overeenkomt met de werkelijkheid en slechts kan geweten zijn door iemand die regelmatig naar het hoofdkwartier ging. De motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen behelst geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Met betrekking tot de vaststellingen aangaande verzoekers werk als leerkracht van jongens en meisjes in zijn regio, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verklaringen slechts herhaalt. Met het louter herhalen van zijn verklaringen doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente en genuanceerde vaststellingen desbetreffend. De argumentatie dat de ouders van de meisjes hem “vertrouwden” en zij gescheiden in dezelfde kamer zaten, kan geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen en dit gelet op de informatie aanwezig in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat het in de conservatieve Afghaanse gemeenschap erg moeilijk is dat meisjes – en zeker oudere meisjes – les zouden krijgen van een mannelijke leerkracht. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij een uitzondering zou zijn en een bijzonder vertrouwen zou kunnen genieten in die zin dat de ouders van deze meisjes hun kinderen aan hem zouden willen toevertrouwen. Verzoeker beperkt zich immers enkel tot de bewering dat de ouders zagen dat hij was afgestudeerd en geletterd was en kan verder geen andere argumenten bijbrengen (stuk 5, gehoorverslag, p. 18) wat maakt dat het in zijn geval aannemelijk zou maken dat de ouders hun dochters binnen de conservatie Afghaanse context aan hem zouden hebben toevertrouwd.

Waar verzoeker aangeeft dat hij wel bepaalde details heeft gegeven omtrent het werk van zijn broer, zoals zijn loon, zijn rang en de plaats waar hij training kreeg, moet worden opgemerkt dat de kennis van deze aspecten geen afbreuk doet aan zijn onwetendheid met betrekking tot tal van elementen die rechtstreeks verbonden zijn aan het werk van zijn broer. Verzoeker brengt ook geen enkele reden aan waarom hij en zijn broer niet veel over zijn werk hebben gepraat. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel tastbaar bewijs neerlegt van het werk van zijn broer en van diens dood.

Verzoeker verduidelijkt noch concretiseert waarom zijn moeder en broer hem geen informatie desbetreffend kunnen sturen. Verzoeker herhaalt slechts de verklaring dat zijn broer alle documenten bij zich had toen hij ontvoerd en vermoord werd, doch dit volstaat niet om het totale gebrek aan bewijs van de tewerkstelling van zijn broer te verschonen. De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat zijn broer toen hij zich verplaatste “alle” documenten die betrekking zouden hebben op zijn werk met zich meedroeg.

De stelling dat hij heeft verklaard dat de *taliban* niet direct in zijn dorp aanwezig was, maar wel in het nabijgelegen dorp van Dubandi, dat 7 tot 8 kilometers van het dorp van verzoeker ligt, heeft geen uitstaans met de vaststelling dat verzoeker wel degelijk verklaard heeft dat er geen *Daesh*-leden in zijn regio aanwezig waren (stuk 5, gehoorverslag, p. 18), hetgeen in schril contrast staat met de informatie aanwezig in het administratief dossier.

Waar verzoeker nu in zijn verzoekschrift kiest voor de verklaring dat hij zijn zieke tante naar het ziekenhuis bracht, kiest hij voor één versie van tegenstrijdige verklaringen. Hiermee heft hij de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Het argument dat het om een misverstand gaat wordt door verzoeker niet nader geconcretiseerd of toegelicht en kan dan ook niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verschonen.

Ook waar verzoeker thans bevestigt dat de taliban zijn neef neergeschoten hebben in de veronderstelling dat zij dachten dat zijn neef verzoeker verstopte in het huis, plaatst hij de desbetreffende vaststelling niet in een ander daglicht. Opnieuw herhaalt verzoeker zijn verklaringen, maar doet hij geen afbreuk aan de pertinente en genuanceerde vaststellingen desbetreffend.

Hetzelfde geldt voor wat betreft de vaststellingen inzake de vluchtroute van Afghanistan naar België. Ook hier herhaalt verzoeker slechts zijn verklaring dat hij met de smokkelaar geen afspraken heeft gemaakt over wat hij moest zeggen ingeval van een identiteitscontrole, hetgeen geen afbreuk doet aan de concrete vaststellingen desbetreffend.

Met betrekking tot de vaststelling inzake verzoekers paspoort, kiest verzoeker voor de versie dat zijn paspoort wed meegenomen door de taliban toen ze zijn huis doorzochten. Opnieuw kan het kiezen voor één versie van zijn verklaringen geen afbreuk doen aan de tegenstrijdigheden en de genuanceerde vaststellingen ter zake.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Inzake de veiligheid in voormeld vestigingsalternatief, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“(…)Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen,

luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

(...)"

Uit het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018, dat de verwerende partij per aanvullende nota neerlegt blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 en het rapport "EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update" van mei 2018, die de verwerende partij per aanvullende nota bijbracht. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een

complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul die door de verwerende partij per aanvullende nota werden bijgebracht (*"EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2018, de rapporten *"EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update"* van mei 2018 en de *"COI Focus Afghanistan: Security Situation Kabul City"* van 24 april 2018, blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen *"high profile"*-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten op verscheidene domeinen worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *"collateral damage"* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën (veelal sjiietisch), leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiietische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *"open combat"* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 6-7 en 12-19) en de geciteerde paragrafen uit *"European Country of origin Network website – general security situation in afghanistan and events in kabul"* ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder bijgebrachte informatie. Het loutere feit dat verzoeker recente internetartikelen voorlegt, betekent op zich niet dat voormelde analyse achterhaald zou zijn. Uit deze artikelen blijkt immers op zich niet dat de situatie in de stad Kabul actueel dermate zou zijn gewijzigd dat er wel sprake zou zijn van een situatie van *"open combat"* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw gepensioneerde oom langs vaderskant sedert vier à vijf jaar in de hoofdstad Kabul woont (CGVS, p. 11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u een aantal keer in Kabul bent geweest (CGVS, p. 11) waardoor het voor u een niet totaal onbekende stad is. Ook dient te worden opgemerkt dat deze oom 15.000 dollar heeft betaald voor uw reis naar België (CGVS, p. 22), hetgeen veel geld is. Aan uw verklaring dat deze oom geen contact meer met u wil omdat hij u de schuld geeft van de moord op zijn zoon en uw moeder hierdoor pestte (CGVS, p. 7 & 12), kan geen geloof worden gehecht (zie supra), waardoor wordt verondersteld dat u nog steeds contact heeft met uw oom. Tevens moet opnieuw worden opgemerkt dat er ernstige aanwijzingen zijn die erop wijzen dat u reeds eerder Logar heeft verlaten (cfr supra) en stelt u dat u voor uw vertrek uit Afghanistan bij deze oom heeft verbleven (CGVS, p. 23). Bijgevolg wordt er vermoed dat u langer bij uw oom in Kabul verbleven heeft. Bovendien blijkt dat u naast uw moedertaal Dari, zich ook kunt behelpen in het Pashtou, de andere landstaal van Afghanistan (CGVS, p. 12 ; zie administratief dossier). Daarenboven bent u naar Afgaanse normen hooggeschoold. U bezit namelijk een diploma middelbaar onderwijs (CGVS, p. 12 ; document 6). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u het CGVS geen zicht biedt over uw werkelijke professionele activiteiten aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent (zie supra). Tevens biedt u het CGVS geen zicht over de whereabouts van uw vader en uw broer aangezien u hun respectievelijke ontvoering en dood niet aannemelijk heeft kunnen maken (zie supra).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.”.

Verzoeker voert - onder verwijzing naar de rapporten en artikelen over het onderzoek en de toepassing van het intern vestigingsalternatief (verzoekschrift, stukken 8-11) - aan dat de loutere aanwezigheid van een familiaal netwerk niet volstaat om het redelijk karakter van het intern vestigingsalternatief aan te tonen omdat dit netwerk, omwille van de humanitaire situatie, in veel gevallen niet voldoende bijstand vormt. De Raad merkt op dat verzoeker zich met dit betoog beperkt tot het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon vermits hij nalaat om concreet aan te tonen dat zijn familiaal en/of sociaal netwerk in Kabul niet de wil en/of de capaciteiten zou(den) hebben om hem op duurzame en/of effectieve wijze steun te bieden. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht bemerkt dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften en die onder de effectieve controle van de regering vallen.

Verzoeker betoogt voorts dat IDP's bijzonder kwetsbaar zijn en dat veel teruggekeerden uit het buitenland in eenzelfde situatie als IDP's terecht komen, dewelke beperkt en precair van aard is. De Raad stelt vast dat verzoeker evenwel nalaat om aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen.

Hoewel de bewijslast inzake het redelijk karakter van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet bij de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming ligt, betekent dit niet dat er binnen de geïdentificeerde stad een mogelijke

verblijfplaats moet worden aangestipt. Het volstaat aldus dat het redelijk karakter van het intern vestigingsalternatief *in casu* in Kabul wordt afgetoetst aan de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, zoals hoger werd aangehaald.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal geen bruikbare informatie bijbrengt over het werkaanbod, de toegang tot huisvesting en andere basisrechten in Kabul en hij hiervoor moeilijkheden vreest, komt hij opnieuw niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie. Zoals *supra* reeds aangehaald werd de redelijkheid van het vestigingsalternatief op afdoende wijze afgetoetst aan de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Hoe dan ook heeft verzoeker op geen enkel ogenblik melding gemaakt van mogelijke problemen die hij zou ondervinden waarbij mogelijke basisrechten in het gedrang zouden komen (stuk 5, gehoorverslag, p. 24-25). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij enkel zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven aanhaalde toen hem werd gevraagd of hij zich in Kabul zou kunnen vestigen.

Waar verzoeker nog verwijst naar zijn problemen met de taliban, dient erop gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat aan zijn problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht.

Vervolgens spreekt verzoeker over de situatie van Afghanen die terugkeren uit het Westen. Hij stelt dat hij als verwesterd aanzien zal worden en potentieel zelfs als een spion beschouwd zal worden.

Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. De loutere verwijzing dienaangaande naar en het citeren van artikelen toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog in het verzoekschrift over zijn herkomst uit de provincie Logar en de veiligheidssituatie daar en over het feit dat het Commissariaat-generaal heeft nagelaten om onderzoek te doen naar de veiligheidssituatie aldaar, is derhalve niet dienstig.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker zich in de stad Kabul kan vestigen, waar hij over voldoende ondersteuningsmogelijkheden en een sociaal netwerk beschikt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF